

UREDNIKOVA BESEDA SEMENIŠČNIKOM

Pred petimi leti je skupina podjetnih, delavnih fantov, dijakov v malem semenišču v Vipavi začela izdajati list ISKRE in pred vami je 1. številka VI. letnika tega lista. ISKRE - notranje glasilo semeniščnikov v Vipavi - bi naj ne bile le literarni list, v katerem bi priobčevali članke le tisti, ki se razumejo na pisanje sestavkov, črtic, pesmic in pesmi, in podobno, torej literarnih sestavkov, pač pa naj bi bile odraz vsega življenja dijakov - semeniščnikov.

Današnje življenje v svetu dokazuje, da posameznik ne zmore več mnogo, skoro ničesar. Današnji svet je tako razgiban, tako pester, da ga študirajo ekipe strokovnjakov z najsodobnejšimi metodami, da ga obdelujejo veliki stroji in snujejo zanj instituti in raziskovalni laboratoriji. Tako opažamo: kolektivno, teamsko delo, kolektivno vodstvo.

Vas list, dragi fantje, bo bogatejši, če bo imel čim več sodelavcev. Gotovo boste pritrdili tudi temu: česar je v naravi mnogo, mnogo, ima, če se zbere, silno moč.

Mnogo ljudi mnogo ve in mnogo dijakov še več.

Zato vabimo vse semeniščnike, ki znajo gledati in videti današnji svet, svoj svet in svet okoli sebe, ki znajo odgovoriti in reagirati ob vsakem dogodku današnjega časa, da sodelujejo pri izdajanju lista. Vsakdo ve kaj zanimivega, je kaj takega doživel, videl, ali pozna. Morda ima kdo kako zamisel o novi zunanji strani lista. Naj le to razmisli in brez bojazni zapiše.

Jasni je, da bomo priobčevali le prispevke, ki človeka bogate, ki ne rušijo vrednot v njem. Seveda ima utrip današnjega sveta tudi določen odmev v mladih ljudeh,

ki prihajajo, ali so v semenišču. Tudi v sestavkih se bo to videlo. Vendar naj bo v njih vsaj minimum iskanja in optimizma, kot se za mlade ljudi, ki so nosilci iznajdljivosti, fantazije, veselja in energije, spodobi.

Poprimite za delo, fantje! In ISKRE bodo še bolj- po vaši zaslugi- opravičile svoje ime.

Uredniški odbor se dosedanjemu odgovornemu uredniku g. prof. Janezu ZUPETU iskreno zahvaljuje za vestno in prizadevno delo.

Odgovorni urednik

Pavel SPORN

REKTORJEVA BESEDA

STARSEM SEMENISČNIKOV

Spostovani starši,

Iskoristim to možnost, da vam v glasilu, ki ga izdajajo naši semenišniki, sporočim nekaj stvari in podam nekaj misli.

Skupaj z ostalimi vzgojitelji in profesorji vas vabim, da nas obiščete na praznik Kristusa Kralja, ki bo 25. 11. 1973. Praznik Kristusa Kralja je naš hišni praznik, ki ga obhajamo tudi s slavnostno akademijo.

Pri svetem bogoslužju, ki bo zjutraj ob devetih (9^h), na akademiji, ob skupnem obedu pri kosilu in pri razgovoru s predstojniki boste vsaj nekoliko spoznali, kaj hoče biti danes Malo semenišče. Včasih nastanejo težave in napetosti med fanti in starši tudi zaradi napačnega gledanja na Malo semenišče.

V teh kratkih vrsticah bi vas rad opozoril na pomen družine pri razvoju mladostnikove osebnosti. Vsi se zavedamo, da fantje, kakršni so semenišniki, ne potrebujejo družine na tak način, kot jo potrebujejo majhni otroci, saj postopoma že dosegajo večjo zrelost in v nekem oziru tudi neko samostojnost, po kateri mlad človek tako silno hrepeni. Kljub temu je vpliv družine v letih zorenja še vedno zelo pomemben.

Prav to spoznanje nas sili, da omogočamo fantom, da gredo tudi med šolskim letom večkrat domov. Vendar če naj tako občasno odhajanje domov dosega svoj namen, mu moramo dati neko vsebino, neko poslanstvo. Tu bi rad povdaril samo dve nalogi.

V prvi vrsti naj se semeniščniki, ko gredo domov, srečujejo z resničnimi radostmi in bridkostmi domače družine, z delom in trpljenjem, z načrti in težavami, ki jih doživlja domača družina. Da ne bi vse skupaj ostalo pri pobožnih željah in praznih besedah, naj pride med vami in fanti do zaupnega in sproščenega pogovora. Dalje naj fantje doživijo družinsko skupnost vsaj pri skupnem obedu. Še boljše bi bilo, če bi fantje sami prispevali, da se domača družina zbere tudi pri molitvi ali še več, pri zakramentih. Druga stvar, na katero bi vas rad tu opozoril, je, da radi pozabljamo, da smo vsi kristjani dolžni gojiti apostolskega duha. To velja še posebej za fante, ki gojijo željo, postati duhovniki.

To odhajanje domov naj bi fantje izkoristili za stik z ljudmi, ki so kakor koli potrebni tolažbe in pozornosti. Mlad človek je po svoji naravi slep in gluh za take stvari. Vaša dolžnost prvih vzgojiteljev je, da opozarjate fante na najbolj kričeče primere trpljenja v krogu sorodnikov, dobrotnikov in znancev. Jezus nam daje lep zgled, kako moramo biti pozorni do ljudi, ki so v stiski.

Zdi se mi, da ne bi povedal vse resnice, če bi tukaj zaključil svojo misel. Vsaka resna priprava na življenje zahteva dobro mero samote. Brez trenutkov miru in zbranosti si ne moremo zamisliti uspešnega učenja in pravega zorenja. Za ta vidik priprave na življenje in duhovne rasti mladih fantov skrbi v prvi vrsti semenišče. Vprašanje uspešnega šolanja morajo fantje z vse resnostjo reševati v okviru možnosti, ki jim jih nudi semenisko življenje, sicer bo vse skupaj neresno. Če bi svojo pozornost prenesli od trdega učenja in uspešnega šolanja na vzgojno vrednost stika z družini-

no, bi sprevračali pravi red in se izmikali reševanju zelo važnih in težkih nalog.

Tudi vi kot starši opozorite fante na to zadevo.

Bodite prisrčno pozdravljeni in na svidenjd.

Rektor:

Dr. Alojz Vetrih

S P I R I T U A L O V A B E S E D A
 D U H O V N I K O M
 S E M E N I S C N I K O V

Spšostovani sobrat!

Sporočam vam, da želimo v letošnjem šolskem letu omogočiti našim semeniščnikom več stikov z domačo družino in z domačo župnijo.

Cerkev vedno bolj poudarja in priporoča sodelovanje in so-udeloženost družine in župnije pri vzgoji semeniških gojencev.

Duhovniški poklic vzklije v družini, pa tudi v župnijski skupnosti, "ko se mladina udeležuje njenega bogatega življenja", (DV 2). Župnijsko občestvo naj ugodno in konstruktivno vpliva na rast in razvoj novih poklicev. Včasih se dogaja, da javno mnenje v župniji negativno vpliva na mladega fanta, ki je vstopil v semenišče.

Semeniščnik se bo mogel vedno bolj odzvati božjemu klicu, če bo v stiku z živo Cerkvijo, njenim stvarnim življenjem

in njenimi problemi. Zato je potrebno, da vedno bolj dejavno in osebno zavzeto spremlja življenje župnije.

Stiki z družino in župnijo imajo torej vzgojno apostolski namen, ki naj pripomore k vedno večji poklicni rasti in zavesti semeniščnikov.

Prosimo vas, da svojega semeniščnika, ob prihodu domov, sprejmete in ga uporabite pri bogoslužju in pri drugih župnijskih dejavnostih, ki jih ^{se vam zdijo} ~~smatrate~~ za primerne, da se z njimi semeniščnik lahko apostolsko udejstvuje (delo z ministranti, mladinski pevski zbor, radno mladinske dejavnosti).

Predvsem mu omogočite stik s sovrstniki in z mladinsko skupino. Včasih ^{namreč} sovrstniki semeniščnika izločijo iz svojih vrst. Prosimo pa tudi, da mu pomagata pri pravočasnem povratku v semenišče.

Bog nam je zaupal veliko nalogo, da odkrivamo in vzgajamo duhovniški poklic naših semeniščnikov. Te naloge bomo mogli uspešno vršiti, če se bodo starši, domači duhovniki in semeniški vzgojitelji dopolnjevali in povezovali v skupnem delu in odgovornosti.

Potrebno in koristno pa bo tudi, če se bomo kdaj skupaj v semenišču srečali in se porazgovorili o skupnih nalogah.

Spoštljive pozdrave!

spiritual:

Jožko Benedetič,

P o m a g a j t e

Zlomil sem jo.
 Koga?
 Svetlobo vendar!
 Preprosto;
 prijel sem jo za oba konca,
 dal na koleno
 in že je počilo
 kakor trska,
 ki jo pripravljáš,
 da bi zanetil ogenj.
 Ostali sta dve polovici,
 ki se počasi razblinjata
 v brezmejnost.
 Joj, padel sem;
 zakaj vendar?
 nekdo mi je nastavlil zanko,
 spotaknil sem se ob kamenju.
 Kako, da nisem videl?
 Saj res,
 nimam je -
 svetlobe namreč.
 Zlomil sem jo
 in izpustil iz svojega objema.
 Pomagajte mi,
 da jo poiščem
 in ljubeče objamem.

P R I H O D V S E M E N I S C E

Bilo je mrzlo nedeljsko popoldne. Odpravljaj sem se v semenišče. Bil sem že pripravljen na odhod, a brata, ki naj bi me peljal, ni in ni bilo.

Vzel sem tranzistor, sedel pred hišo in brez večjega zanimanja poslušal nogometno tekmo. Za nekaj časa sem se zatopil v pripovedovanje napovedovalca, toda znova in znova sem se zagledal v temno sive kaplje, ki so zamolklo bobnale po tleh in ustvarjale enakomerno glasbo.

Bal sem se, da brat ne bo prišel pravočasno. Trepetal sem pred nečim neznanim - bil sem razburjen in tesno mi je bilo pri srcu. Mama je vsa zaskrbljena prišla na prag in pogledala, če je že prišel:

"Le kje je? Prav nič mu ni mar, kdaj pride," in obrnila se je na pragu in odslo v kuhinjo.

"Gotovo se je kje zaklepetal," sem pomislil, "name pa je gotovo pozabil."

Nogometna tekma se je končala. Odložil sem tranzistor in se sprehajal po sobah, kot bi si hotel vse do najmanjše podrobnosti vtisniti v spomin. Dez je neprestano padal in od časa do časa je izpod okna zazvonel kovinski glas odvržene kozarve, ob katero so udarjale kaplje. "Mama me je poklicala:

"Poslušaj! Naj se gre Janez solit! Pojdi k sosedu in ga prosi, če te lahko pelje!"

"Oh, kaj pa če bo prišel Janez ta čas," mi je bilo nerodno.

"Sem že rekla, da ga ne bom več čakala. Kar je preveč, je preveč. Če se človeku nekaj naroči, pa takoj pozabi. Že vidim, da brez mene ne bo šlo."

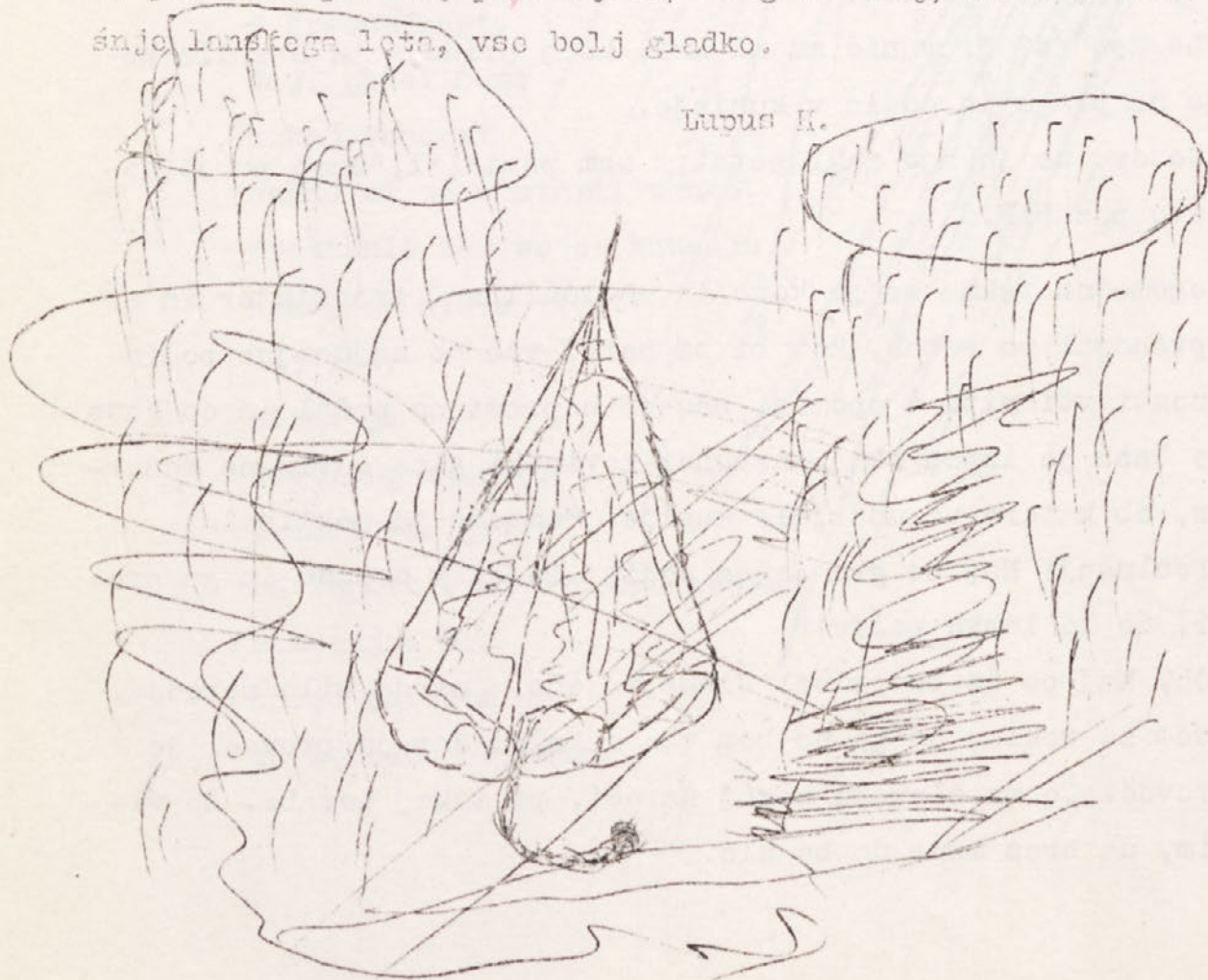
"Res je," sem si mislil, "brez mame ne bo šlo."

S težkim srcem sem vzel dežnik in stopal. Pot je bila neznan-
sko dolga in težka. Raje bi šel peš v Vipavo, kot pa da mo-
ram prositi za voznika. Vendar sem se vdal usodi in stopil
v hišo. Z gospodarjem sva se kar hitro sporazumela in zape-
ljal je avto pred hišo, kjer smo naložili mojo prtljago.

Se zadnjič sem se prisrčno poslovil od staršev, (nato sem)
sedel v avto in že sva s sosedom odbrzela v Vipavo. Vso pot
sem molčal in ko sva končno prispela, sem bil v zadregi. Te-
kal sem po stopnicah gor in dol, pa ni bilo nikogar na spre-
gled. Končno sem se skoraj zaletel v gospoda prefekta, ki
mi je seveda pokazal spalnico.

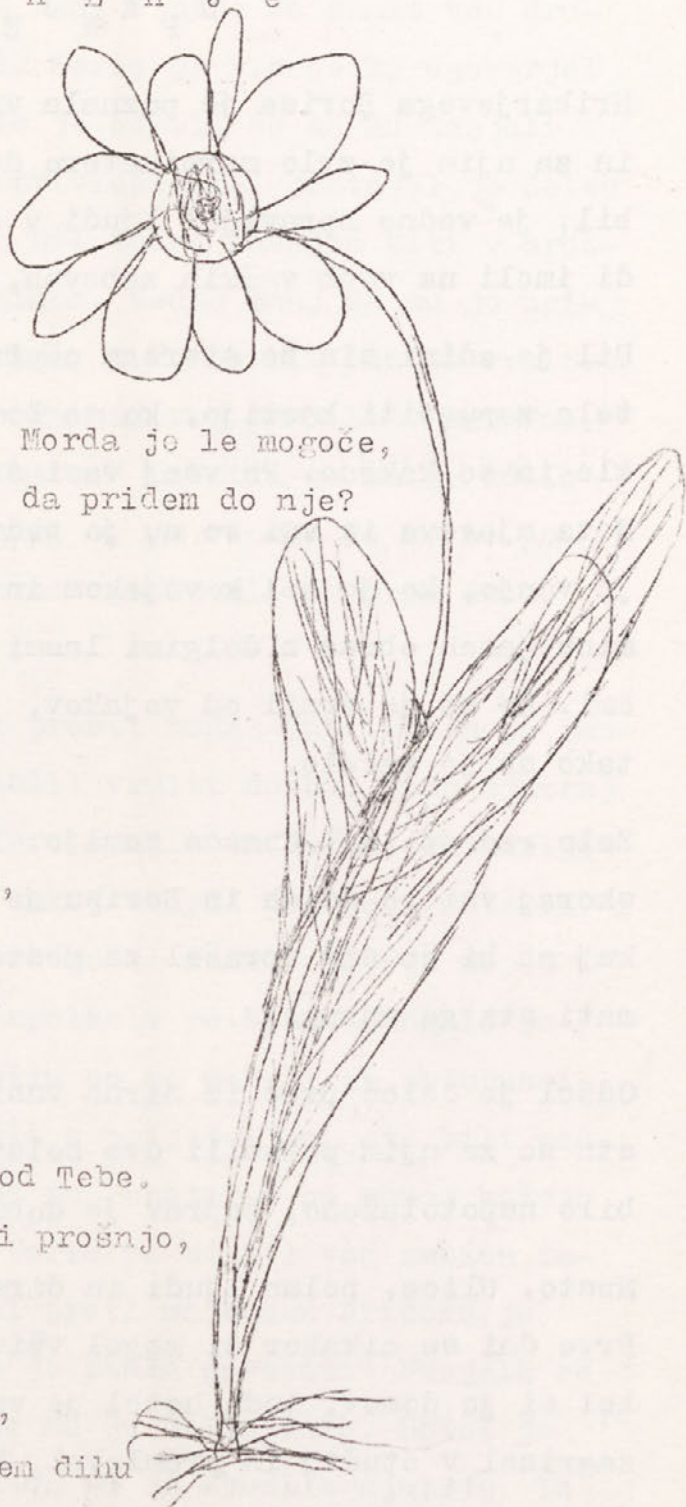
Ni pa treba posebej poudarjati, da gre sedaj, ko imam izku-
šnje lanskega leta, vse bolj gladko.

Lupus H.

H r E p E n E n J e

Ali smem?
 Bojla se.
 Morda mi ne boš izdal
 skrivnosti,
 ki ne bi smela biti
 to - kar je!?

Morda je le mogoče,
 da pridem do nje?

Požene naj kal,
 naj zraste
 ob mogočnem Žaru
 v cvet kreposti,
 ki naj omamlja mojo dušo.

Prepričan sem,
 da me ljubiš,
 saj si mi dal
 voljo živeti,
 svobodo,
 da se obrnem od Tebe.
 Vendar sprejmi prošnjo,
 sprejmi stvar
 kljub grehu,
 naj verjamem ,
 da le ob tvojem dihu
 ostal bom
 v naročju Popolnosti!

U P A N J E

Hribarjevega Borisa je poznala vsa vas. Bil je postaven fant in za njim je zrlo marsikatero dekliško oko. Vesel kakor je bil, je vedno spravljal ljudi v dobro voljo, zato so ga radi imeli na vseh vaških zabavah.

Bil je edini sin že starega očeta in matere, ki sta mu hotela zapustiti kmetijo, ko se bo poročil; Boris je imel deklice in še kakšno. Po vsej vasi se je vedelo, da bo Španova Meta njegova in vsi so mu jo tudi privoščili. Zaljubil se je vanjo, ko je šel k vojakom in od takrat mu je ostal v spominu jasen obraz z dolgimi lasmi in neskaljenimi modrimi očmi. Ko se je vrnil od vojakov, jo je našel še prav tako in tako se je začelo.

Zelo rad je imel domačo zemljo. Fantje njegovih let so bili skoraj vsi po šolah in Borisu je prišla na misel želja, zakaj ne bi še sam vprašal za mesto v kmetijski šoli. Oče in mati sta ga razumela.

Odšel je daleč proč iz mirne vasi v mesto. Ko je odhajal, sta se za njim potočili dve solzi iz modrih oči in srce je bilo nepotolaženo, čeprav je dobilo obljubo, da se bo vrnil.

Mesto. Ulice, polne ljudi in diřendaja, so Borisa zagrabile. Prve dni se nikakor ni mogel vživeti. Motilo ga je vse, želel si je domov, toda hotel je vztrajati. Z veseljem se je zagrizel v študij in premleval, kdaj se bo vrnil domov.

Kmalu se je spoznal z vsemi v razredu. Bili so sami fantje. Tudi tu si je kmalu dobil družbo, vendar se je povsem razlikovala od prejšnje v vasi. Večkrat so si pravili "vice" in

Boris je znal marsikaterega - toda fantje so znale vse drugačne, "mastne", kot so rekli. Boris je v začetku ugovarjal temu, ali pa se je umaknil. Ko je odšel, so se mu smejali. A družba ga je vsak dan bolj privlaščevala, postajal je delec mestnega vrvenja; do sedaj je bil vedno navajen biti v družbi, in to ga je zaneslo v vrtinec. Vedno manj se mu je upiral, lezel je globlje in globlje, a še je bil čas za vrnitev na pravo pot. "Prijatelji" so ga najprej zvalili v kavarno, nato pa so začeli zahajati v bar. V začetku se mu je zdelo vse novo odvratno, toda privadil se je vsomu. Ko so se pozno vračali domov, se je večkrat spraševal, če prav dela. Polagoma je tudi to minilo.

Prišla je nedelja, ko so bili prosti nekaj dni. Potem so imeli izpite. Na ta dan se je mislil vrniti domov. Toda zjutraj ga je prijatelj povabil, naj gre z njim in dvema prijateljicama ven iz mesta. Borisu je takoj stopil pred oči materin obraz, ki ga je vabil. In ko se je ta razblinil, je zopet videl dve solzi, ki sta Meti spolzeli po licu. Zmagalo je mesto. Ni odšel domov. Po kosilu so se dobili na avtobusni postaji. Dekleti, ki sta prišli s prijateljem, sta bili pač taki, kot jih po navadi srečaš na "cesti" - na zunaj kažejo pravo nasprotje notranjosti. Boris pa ni bil več zmožen take cenitve. Ko so se vzpenjali proti majhnemu hribčku, je z ena dekletom zaostal. Kako je znala govoriti! Smejala se je, se privijala k njemu in to mu je dobro delo. Hotel je še zadnjič potlačiti vest, ki se mu je zbudila zjutraj. In takrat se je zgodilo - ...!

Zvečer so se vračali nazaj. Borisova spremljevalka je neprestano govorila in spraševala, kdaj se naslednjič dobijo.

Boris pa je bil se bolj prazen kot zjutraj.

Ponoči ni mogel spati. Spoznal je, kaj je pomenil zanj ta dan -- bil je padec, ki se mu bo le s težavo uprl. Ko mu je zjutraj le omahnila glava na blazino, je zopet videl dve Metini solzi, trudil se je, da bi jih obrisal, a ni mogel.

Izpite je kljub temu opravil in pripravljaj se je na pot domov. S kakšnim veseljem bi rad to delal toda sram ga je bilo, ko bo moral povedati, da se domov ni vrnil Boris, pač pa le njegova senca.

Mater in očeta je našel v sobi pri peči. Pogovarjala sta se prav o njem. Videl je pričakovanje, ki se je zrcalilo na očetovem obrazu, videl je vso skrb, ki je odsevala z matere, in prsi se mu je izvil vzklík: "Mama, oče, odpustite mi!" Nazaj je prišel kot izgubljeni sin, naučil se je nekaj formul umetnih gnojil, naučil se je njihove uporabe, toda izgubil je življenje.

Zvečer je pri vaskem vodnjaku srečal Meto. Tudi tokrat sta ji iz modrih oči pritekli solzi -- vendar danes solzi veselja, a tudi nje je moral razočarati, ni mogel obrisati njenih solz in jo poplačati za vero vanj: "Meta, grešil sem! Ni sem te vreden! Če mi lahko še zaupaš, počakaj, da popravim greh. Počakaj, da se vrne nazaj stari Boris!"

Zjutraj se je po vasi zvedelo, da je Boris odšel. Navsezgodaj ga je videla Meta; in ko je koračil iz vasi pod krošnjami hrastov ob cesti, je padel nanj žarek vzhajajočega sonca, žarek, ki je vzbudil v Meti upanje na -- V R N I T E V !

M i r a n

P o v a b i l o

n a

k a v o

Ko mu je bilo štirinajst let, so ga dali študirat v Ljubljano. Stanoval je v internatu med mladimi, ki so imeli enake probleme kot on sam. Ob praznikih je hodil domov in garal na kmetiji, samo da mu ne bi mogli očitati, da je očetov kruh. Zadnjič se je vrnil nazaj v internat potrt in s solzami v očeh. V internatu ni imel zaupnega prijatelja.

"Kaj mu je," se je spraševala Barbara, ki je sedela z njim v isti klopi. Ugotovila je, da se izogiba družbe in da se sploh počuti osamljenega. Med glavnim odmorom ga je celo ogovorila, vendar Iztok ni bil razpoložen za pogovor.

"Moram mu pomagati," si je rekla Barbara. Zvonec je dolgo vabil k matematiki. Vstopil je profesor in začel spraševati. "Iztok!" se je oglasil odurni profesorjev klic. Motno je gledal v tangense in sinuse in nazadnje popolnoma pogorel. Profesor ni mogel verjeti, saj je bil Iztok dober matematik, pa tudi Barbara je samo strmela in gledala.

Po šoli sta šla skupaj v internat; nista šla naravnost, blodila sta po ulicah brez cilja in nazadnje krenila v park. Tedaj je iz Iztoka bruhnilo:

"Imaš starše?"

"Imam!" je odgovorila.

"Glej, Barbara! Včeraj smo se vrnilo s prvomajskih praznikov; ti si se vrnila srečna, ker si bila doma od vseh sprejeta, toda jaz sem prišel domov sprva vesel, vendar kmalu sem začutil, da to ni več moj dom. Domov sem se vrnil kot lastovica v svoje gnezdo, vendar je tam našla samo se ostanke nekdanjega gnezda. Doma sem videl, da me ne potrebujejo več. Doma

sem samo kot človek, ki občuje z drugimi ljudmi. Spominjam se, kako je bilo včasih vse drugače. Toda prišla so moja leta, ki so me odnesla od doma. Sedaj sem tu, vendar kot ptica, ki so jo ulovili in dali v kletko. Povratka nazaj ni več. Med materjo in menoj sem zgradil zid. V domači hiši ne vidim več pravega doma, ki bi me obdajal s toplino. To sem opazil šele včeraj, ko sem videl, da nimajo več časa zame. Ostal sem sam, sam s svojo bolestjo v srcu. Morda se ti zdi smešno, da ti pravim, toda nekemu moram zaupati."

Iztok je končal pripoved s težkim vzdihom. Topo je zrl predse in Barbara ni vedela, kaj naj bi mu rekla. Tedaj se je iz bližnje kavarne začul glas iz juke - boxa: "Nekoga moraš imeti rad ..." Barbara je to ponovila: "Da, nekoga moraš imeti rad! Iztok, ali si že kdaj pomislil, da tudi tebe Nekdo ljubi, kajti vsak je ljubljen od tistoga, ki je ustvaril svet. Ne mislim ti pihati na dušo stvari, ki ti niso bile razložene. Saj si sam rekel, da ti nekaj manjka. Pa vendar nisi nikoli po birni več šel v cerkev. Zakaj? Pojdi onkrat k Njemu, četudi boš samo sedel in zrl v tabernakelj. Občutil boš, da si ljubljen in ne bo ti več tesno pri srcu!"

Iztok ni nič odgovoril, ampak je zamaknjeno gledal v marjetico pred sabo. S tem vprašanjem se ni nikoli ubadal. Obrnjen proti Barbari je dejal:

"Zgraditi si moram nov svet ljubezni, v katerem ne smeš manjkati ti!"

"Vendar razmisli o tem, kar sem ti prej povedala!" mu je odvrnila.

"Sedaj pa greva na kavico." ji je dejal in jo prijel za roko

z u t a

P o č i t n i c e

Počitnice naj bi bile po mnenju vzgojiteljev čas, v katerem se študentje sprostijo in nadivjajo po mili volji.

Prišel sem domov iz Vipave. Očeta ni bilo doma. Mama me je pozdravila:

"Oh, kako dolge lase imaš!"

No, kot že rečeno, prišel sem domov in se vključil v družinski krog in pričel "uživati" počitnice.

Saj ne rečem, da to niso počitnice, ko z vilami v rokah gledaš kravo in "študiraš" kolikokrat boš peljal gnoj. No, vsaj tokrat ti ni treba uporabljati sinusov, pa logaritmov in "ne vem vse česa". Sicer pa so bile počitnice krasne, če izvzamom striženje las. Mama je rekla:

"Moraš se ostriči!"

In sem se seveda moral. Bil sem res krasno ostrižen, to pa moram reči. Neke nedelje je prišel k meni gospod župnik in rekel:

"Bi me prosim nadomeščal danes pri popoldanski molitvi?"

Takoj so se vmešali "višji forami" v hiši in jaz sem moral nemo pritrditi, kot ljudje na tribunskih skupščinah. Nastopil je tisti popoldne in jaz sem, "hočeš nočeš", moral pred oltar. Najprej sem bral iz neke zelo učene knjige. Kar naenkrat so se ljudje pričeli nasmihati, otroci pa smejati. Smejali so se moji kravati, ki sem si jo moral natakniti na mamir ukaz. Veste, bila je še tista "na elastiko", ki pa se je odpela in kravata je visela na gumbu srajce. Potem pa sem jo prijel in spravil v žep. Ko sem dokončal branje, sem moral moliti rožni venec. Šlo je gladko, vendar sem šele na koncu ugotovil, da pri "zdrava mariji" izpuščam

"blagoslovljena si med ženami". Toda na moje presenečenje se verniki sploh niso zmenili za to. Mogoče se jim je še bolje zdelo, ker je bilo hitreje konec ...

Hodin tudi v gore. Ko smo se odpravili na Triglav, nismo vedeli, kako lep razgled nas čaka. Bilo je prečudovito. Iz Nove Gorice smo se peljali na Jesenice z vlakom, ki me je spominjal na film o bratih Marx: "Bratje Marx na Divjem zahodu". Bilo kakor bilo, ni smo prišli na Jesenice, od tam pa v Mojstrano. Od tu smo hodili do Aljaževega doma v Vratih, "kjer te čaka postrežba in vse naj, naj". Mislim, da sem se zmotil, namreč ^uti moraš dolgo čakati na postrežbo. Ko smo se bili najedli, smo šli dalje. Se isti dan smo prišli do Kredarice. Bilo je toliko ljudi, da smo spali kar na podu. Drugo jutro smo že uživali krasne poglede na meglo z vrha Triglava. Tudi je bilo poskrbljeno, da nismo bili žejni: "padala je namreč toča in dež obenem." Prijatelj se je spomnil nekaj zelo koristnega. Pobral je par zrn toče, jih dal v kozarec in nato dal vanj še nekaj "kačje slino" ali po domače "snopca". To sem rad pil in tako se je zgodilo, da sem od Planike videl kar dva Triglava - pozneje sem moral bolj paziti, kam sem stopal. Vse se je srečno končalo, to vam lahko zaupam! Tistega vam ne bi smel, da je imela sestra dva "žula" in še teden dni trde noge!

Med počitnicami sem se imel res "specialno", kot lahko tudi sami vidite. Lahko bi vam še in še pripovedoval, vendar moram študirati, ker bo jutri pri g. "Latincu" spraševanje!

Z u t a

M O R D A J E R E S

Misleč, da je
 človek,
 je sklenil ustreliti kozla.
 Potem je lagal,
 se razgaljal
 in bežal.
 Naveličal se je.
 Dal se je ustreliti.
 V krvavih penah
 je izdal -
 frazo

S V O B O D E N S E M !

Ivan Lov.

S V E T O P I S M O

Sedeli smo na klopi v tistem pričakovanju. Mati nam je zvečer povedala, da bo prišla k nam na obisk deklica Tanja, ki nima vernih staršev. Njena mati naj bi bile svoje čase verne, a da je vero zgubila v vojni, Tanjin oče pa je bil izrazit Ateist. Nismo se hodili v šolo in smo lahko brezskrbno sedeli pred hišo. "Le kakšna bo?" je ugibala sestra.

Ko je prišla ura, ob kateri bi se moral pred hišo ustaviti avto, smo se že nestrpno presedali. Končno se je pripeljala. Bila je majhna, tiha in zelo boječa. Ze tedaj sem spoznal, da se ne bo hotela igrati kavbojcev in

indijancev, kot so to delale sestre in prijateljice. Zar to je bila preveč mirna. Vedel sem tudi, da smo mi zanjo predivji.

"Pa le pridna bodi!" ji je še vrgla čez ramo njena mati in odšla sta z možem na počitnice. Videti je bilo, kot, da Tanje ne marata. Takrat o tem nisem razmišljal. Glavno je bilo, da je bila v hiši. Mama ji je povedala, da bo spala s sestrami v isti sobi. Nemo je prikimala in pomagal sem ji nesti majhno potovalko v sobo. Tako j nato sem šel spat ven, ker me je bilo sram biti pred njo.

Zvečer je bila še vedno tiha in je odgovarjala samo na mamina vprašanja. Drugi dan se je razgovorila in tako smo postali dobri prijatelji. Tiste dneve sem imel god in za darilo od tete sem prejel lepo poslikano sveto pismo. Ves navdušen sem ga kazal domačin in zvečer smo vsi sedeli okrog očeta, ki nam je razlagal slike. Tanja je sedela očetu na kolenih in z odprtimi usti poslušala zgodbo o Salomonu. Oče je v tisti dneh vedno raje jemal Tanjo na kolena kot nas. Ko sem mu to rekel, mi je odvrnil, da bo mene lahko še dostikrat, a Tanje niso nikoli in zato jo mora, dokler je pri nas. Bil sem potolažen s tem odgovorom. Ko smo spet gledali sveto pismo, smo prišli do Jezusa in tu je Tanja začela spraševati:

"Zakaj so tega križali, a je bil lump?"

Oče ji je potrpežljivo razlagal vse, od začetka do konca. Potem je odšel delat in ostali smo sami okrog svetega pisma.

"Ali bou jaz tudi prišla v nebеса?" nas je nepričakovano vprašala. Hitro sem zlobno odgovoril:

"Ne, ti ne boš prišla v nebesa, ker ne hodiš v cerkev in nisi bila krščena!"

Plamen, ki je prej gorel v njenih vprašajočih očeh, je ugasnil in tiše nas je vprašala:

"Ali bom prišla v pekel?"

Z veliko grozo je to vprašala. Nismo ji odgovorili. Mislili smo, da bo prišla v pekel in zato smo molčali.

"Pojdimo se igrati!" je rekla sestra in tako prekinila razgovor. Igrali smo se, vendar nobačen s takim veseljem, kot prej; kajti vedeli smo, da smo storili veliko krivico Tanji. Zgodaj zjutraj sem se zbudil in nisem mogel pozabiti Tanjinih vprašajočih oči. Tisti dan so jo prišli iskat in odšla je.

Mi smo stali s sklonjenimi glavami in nemo smo ji mahali v pozdrav. Minula so leta in Tanja je postala gimnazijka.

Po tistem dogodku ni nikoli več mislila na Kristusa in pekel. Večkrat je zahajala k nam ob praznikih. Ko sem ji povedal, da sem v samskišču, se ni začudila. Vera je ni zanimala. Lanske leto je prišla silvestrovat k nam in sklenil sem ji darovati za Novo leto sveto pismo, tisto sveto pismo, ki ga je že poznala. Zlezel sem ji posiviti spot tisti plamen, ki sem ga videl taktat v njenih očeh.

Ko je odbila ura polnoč, sem šel k svojemu predlu in vzal iz njega skrbno zavito darilo.

"Srečno novo leto, Tanja!" sem ji dejal in ji dal dar. Z velikim veseljem ga je vzela ter že hotela odviti, ko sem je prosil, naj odviže raje doma. Prazniki so minili in v samskišču sem prejel Tanjino pismo, v katerem piše na koncu:

"Se enkrat hvale za sveto pismo. Veš, dosti premisljujem o tem Jezusu, ki mi postaja vse bolj domač. Prvikrat v življenju se počutim potolaženo in ljubljeno. Razmisliti moram o vsem tem. Zelo sem ti hvaležna!"

Spravil sem pismo in sem rekela:

"Da, razmisliti moraš ...!"

Z u t a

Z E L I M

Ce mrk sem v grehu

Edino še Ti

Gospod upanje si mi

Odpusti mi

Spoznal sem Tvoj glas

Po tvoji poti hodil bom

O, vodi me

Do konca dni

Kadar Te dosegel bom

Ljubil in molil bom

In ko v Tvojem varstvu bom zaspal

Častil v brezmejni večnosti Te bom

Edino življenje boš ostal

C
I
R
I
L

Semaforški

kotiček

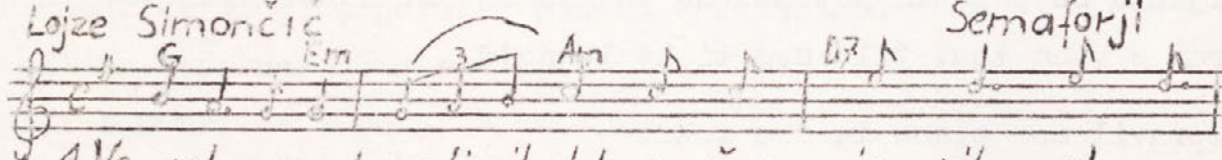
Vesel nasmeh

GLASBA:

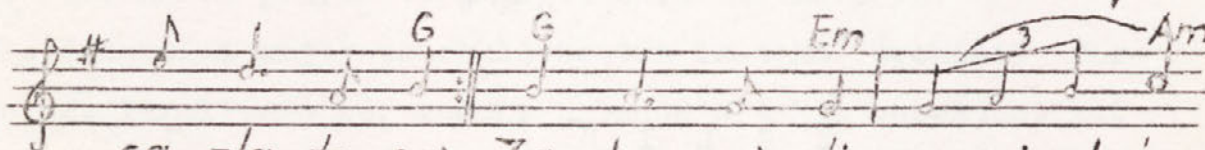
Ljudež Simončič

PRIREDBA:

Semaforji

1. Ve-sel nasmeh na li-cih teh o-žar je-nih od son-
od da-teč se za-sli-si klic va-bi-to od Gos-po-

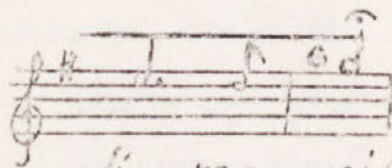
ca zla-te-ga; Za-to poj-di-mo vsi vob-jem,
da na-še-ga.

ki ga pri-pra-vil nam je vsem, za-to

se ve-se-li-mo vsi Za-to se ve-se

li-mo vsi!

2. Se žarek nas oklenil je
in Vsemogočnost lahko boža nas,

vedrini tej sledimo vsi,

saj vodi vse v naročje svoje

nas. Odpev: Zato, pojdimo...

Besedilo: Jezernik

N O V I C K A
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Eden od lanskih prefektov, je bil povišan v profesorja. Da so profesorske plače višje kot prefektovske, se vidi že na dvigu osebnega standarda pri dotični osebi.

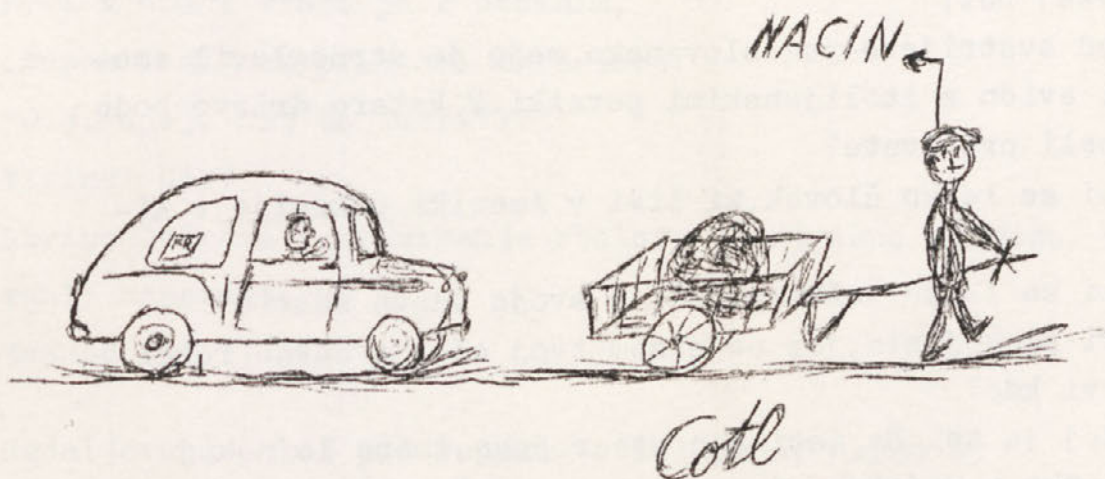
Nabavil si je nič več in nič manj kot "ficka".

"Ficka" sicer ni avto, ampak je vseeno boljši kot Nacetova koreta!

Za vas novičko izbral in zapisal

novinar:

dr. Fric

Opravičilo uredništva:

Zaradi tehničnih težav nismo mogli dobiti boljše naslovne in zadnje strani. Prosimo za razumevanje!

Uredništvo

I N T E L I G E N Č N I T E S T

Beseda "INTELIGENCA" je danes, ko se povsod pri vsakem delu najprej zahteva inteligenčni kvocient, še posebno znana. Pozorno preglejte naslednji test in videli boste, koliki intelligenčnosti spadate vi.

1. Nekateri meseci imajo 31 dni, drugi 30. Koliko jih ima 28?
2. Koliko držav ima 29. november?
3. Neki človek z vžigalnikom v žepu stopi v popolnoma temno sobo. V sobi je nekje sveča, nekje petrolejka, nekje peč na olje, nekje pa trske. Kaj bo ta človek najprej prižgal?
4. Ali lahko nočni čuvaj dobi pokojnino, če umre podnevi?
5. V neki vasi so zgradili kravji hlev. Problem je le na katero stran bodo dali bike. Kaj misliš ti?
6. Katere živali je Mojzes vzel na svojo barko? Naštej jih vsaj pet!
7. Med avstrijsko-jugoslovansko mejo je strmoglavil ameriški avion z italijanskimi potniki. V katero državo bodo pokopali preživete?
8. Ali se lahko človek, ki živi v Ameriki pokoplje v Afriki?
9. Ali se lahko možki poroči s svoje vdove sestro?
10. Ti si moj sin, jaz pa nisem tvoj oče, je nekdo rekel. Ugotovi kdo?
11. Kaj je to? Na isti dan sta rojena, imata le nekaj presledke v rojstnem datumu. Istega očeta imata, pa vendar nista dvojčka.

Rezultat:

10	previlnih:	IZREDNO INTELIGENTEN
8	previlnih:	ZELO INTELIGENTEN
6	previlnih	ŠE INTELIGENTEN
4	previlne	KOMAJ INTELIGENTEN
2	pravilna	NEINTELIGENTEN

Pravilni odgovori: 1. VSI, 2. VSE, 3. VŽIGALNIK, 4. NE, KER JE UMRL, 5. NIKAMOR, KER JE KRAVJI HLEV, 6. NOBENE, 7. NIKAMOR, 8. NE, SE ŽIVI, 9. NE MORE, KER JE MRTEV, 10. MATI, 11. 2 OD TROJ.

Dino

S T U D I J

ali

T R A G I - K O M E D I J A

v

D V E H D E J A N J I H

Kontrola pred vrati,

kontrola za vrati!

Bolj ali manj ostrižene glave, sklonjene
nad zvezke, knjige, zapiske, beležke.

Tišina! Mir!

Nekdo, tam v prvi vrsti zapoje,

s tihim, milim, do dna duše segajočim glasom:

"Usmili se me, Bog ..."

Prvi v drugi vrsti pa z otožnim,

obupanim glasom pristavi tarnajoče:

"Joj, ojoj, kaj bo jutri?!?"

Tišina! Mir!

Skripanje peres, premikanje stolov, električno ozračje,
rahla napetost, ko -

Zvonec !!!!!!!!!!!!!

Nadaljevanje glej pod Supek: Sociologija, stran 59

pod naslovom: Se trajajo človeške vezi z živalsko hordo!

C
u
r
i
-
M
u
r
i

I S K R E: glasilo semeniščnikov v Vipavi

L E T O: VI

Š T E V I L K A: 1 26. septembra 1973

N A S L O V U R E D N I S T V A:

Vipava 149, 65271 Vipava

U R E J U J E J O: Miran Mozetič, Marjan Jezernik

Zvone Ulcej

O D G O V O R N I U R E D I K:

Pavel Sporn

V I N J E T E: Jože Tori -- Cotl

M A T R I C E: Tone Berčan

R A Z M N O Ž E N O: v 150 izvodih

T I S K A: Franky & com.

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto VI,

Škofljska gimnazija

ISKRE

Inv.št.
19085

Semenišče Vipava

19085